

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **V. K.,** zastoupená JUDr. Vladimírem Zonkem, advokátem se sídlem Sadová 553/8, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2017, č. j. 18 Ad 4/2017 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Vladimíra Zonka **se určuje** částkou 1573 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 12. 2016, č. j. MPSV-2016/264402-923, zamítl odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 4. 2016, č. j. 186531/2016/OOI, kterým byl zamítnut návrh stěžovatelky na změnu výše přiznaného příspěvku na péči dle zákona 108/2006 Sb., o sociálních službách, v relevantním znění (dále jen „zákon o sociálních službách“), dále žalovaný rozhodl, že stěžovatelce bude poskytován příspěvek na péči v původní výši 800 Kč měsíčně.

[2] Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[3] Krajský soud nepřisvědčil žalobním námitkám, že stěžovatelka není také schopna zvládat základní životní potřeby mobility, stravování, jakož i oblékání a obouvání, přičemž při posuzování zvládání těchto životních potřeb vycházel především z § 8 odst. 2, § 9 odst. 1, 4 a 5 zákona o sociálních službách a dále z přílohy č. 1 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v relevantním znění (dále jen „vyhláška"), která uvádí, jaké konkrétní schopnosti se zkoumají při posuzování zvládání jednotlivých základních životních potřeb, a ze záznamu ze sociálního šetření provedeného správním orgánem I. stupně dne 3. 11. 2015, posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě ze dne 14. 1. 2016, č. j. LPS/2015/13125-OV_CSSZ (dále jen „posudek OSSZ"), a posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 18. 10. 2016, č. j. 2016/1861-OS (dále jen „posudek PK MPSV").

[4] Krajský soud dále uvedl, že správní orgány rozhodovaly o nároku stěžovatelky na příspěvek na péči s ohledem na její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který by zjištěn v době vydání správních rozhodnutí. Možný další vývoj zdravotního stavu by bylo možné dle názoru krajského soudu zohlednit při posouzení případné nové žádosti na změnu výše přiznaného příspěvku na péči, pokud by stěžovatelku omezoval ve zvládání dalších životních potřeb. K tomu se krajský soud dále vyjádřil v tom smyslu, že pokud stěžovatelka zvládá určité životní potřeby jen s velkými obtížemi, nemůže být tato skutečnost bez dalšího posuzována jako nemožnost zvládat danou životní potřebu (srov. § 1 odst. 4 vyhlášky).

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; z obsahu kasační stížností vyplývá, že stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu rovněž z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajský soud se podle stěžovatelky nevypořádal s její žalobní argumentací, která se vztahovala k tomu, že při posuzování stupně závislosti stěžovatelky na pomoci jiné fyzické osoby nebyl vzat v úvahu progredující charakter jejího zdravotního postižení.

[7] Krajskému soudu stěžovatelka dále vytkla, že nepřipustil navržené přezkoumání jejího zdravotního stavu a dále nevzal v úvahu znalecký posudek týkající se jejího zdravotního stavu, v němž je uvedeno, že její zdravotní postižení je těžké či zvlášť těžké.

[8] Stěžovatelka považuje závěry krajského soudu za nepřijatelné, neboť jsou postavené na neúplném a bezdůvodně formálním posudku PK MPSV; dle judikatury Nejvyššího správního soud musí být posudky v rámci prokazování nároků na invalidní důchod a ve věcech sociálního zabezpečení úplné a přesvědčivé.

[9] Stěžovatelka rovněž uvedla, že ačkoli je *„duševně svěží"* a orientovaná v čase a prostoru, a tato skutečnost je dle stěžovatelky jedním z rozhodujících kritérií pro posouzení stupně závislosti osob na pomoci jiné fyzické osoby, nejedná se o skutečnost, která by byla významnější než její fyzické postižení.

pokračování

[10] Stěžovatelka zdůraznila, že posouzení jejího stupně závislosti na pomoci jiné fyzické osoby bylo provedeno pouze formálně, aniž by bylo přihlédnuto k jejímu zdravotnímu stavu; k této námitce citovala ze závěrů uvedených v její zdravotnické dokumentaci.

[11] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že zvládá životní potřebu mobility v celém a úplném rozsahu, což krajský soud dovodil ze skutečnosti, že se sama dostavila do kanceláře svého právního zástupce, jakož i k příslušným orgánům vyřizujícím její návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. Stěžovatelka namítla, že schopnost mobility zvládá pouze v hraničních stavech, které ji následně vyřadí z jakýchkoli životních aktivit.

[12] K tvrzení žalovaného u jednání krajského soudu, že při posuzování zdravotní stavu žadatele o příspěvek na péči postupuje dle metodických pokynů, stěžovatelka uvedla, že se jedná o skutečnost, kterou nelze přijmout, neboť v rámci posuzování zdravotního stavu při rozhodování o příspěvku na péči je nutno vycházet z dikce zákona a v intencích přísahy lékaře, že bude své povolání vykonávat ve smyslu Hippokratových zásad.

[13] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud vzal v úvahu veškeré podklady, které byly obsaženy ve správním spisu, a to zejména posudek PK MPSV. Záznam z místního šetření ze dne 3. 11. 2015 krajský soud neshledal nepřesvědčivým. K tomu žalovaný dále uvedl, že krajský soud se zabýval hodnocením, jakým způsobem žalovaný posoudil stupeň závislosti stěžovatelky na pomoci jiné osoby. Ohledně posouzení progredujícího charakteru stěžovatelčina nepříznivého zdravotního stavu žalovaný odkázal na závěry krajského soudu. Dále podotkl, že kasační námitky opakují argumenty vznesené již v žalobě. Připomněl, že příspěvek na péči je tzv. nepojistná sociální dávka, která je limitována finančními možnostmi státu, a proto při rozhodování o jeho přiznání je potřeba postupovat striktně podle zákona a jakýkoliv rozšiřující výklad je nepřípustný.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Podle § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách platí, že příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci, a to podle zjištěného stupně závislosti, jak tyto stupně vymezuje § 8 téhož zákona.

[19] Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, ve stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, ve stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

[20] V § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách je uveden výčet hodnocených základních životních potřeb: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.

[21] Z § 9 zákona o sociálních službách dále plyne, že při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je již výše citovaná vyhláška.

[22] V rozsudku ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016 – 22, Nejvyšší správní soud shrnul judikaturu vztahující se k problematice posuzování zdravotního stavu při rozhodování o příspěvku na péči (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) a uvedl zde, že *„[p]ro posouzení zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči je třeba odborných medicínských znalostí, kterými disponují speciální posudkové komise. Pro účely odvolacího správního řízení, jehož předmětem je příspěvek na péči, posuzuje zdravotní stav osoby posudková komise zřízená žalovaným na základě § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v relevantním znění. V řízeních, v rámci nichž je rozhodováno o příspěvku na péči, se musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Stěžejním důkazem v tomto řízení je lékařský posudek, a proto je na něho kladen požadavek úplnosti a přesvědčivosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 - 53). Tento požadavek vychází z premisy, že odborné závěry, které jsou v posudcích vysloveny, nemohou být přezkoumávány ze strany správních orgánů či soudů, neboť ty k takovému posouzení nedisponují potřebnými znalostmi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3 Ads 129/2014 - 24). V řízeních o žalobách proti rozhodnutím, jež jsou založeny na zmíněných posudcích, správní soudy podrobují posudky testu jednoznačnosti, úplnosti a přesvědčivosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads*

pokračování

24/2013 - 34, ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014 - 37, ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014 - 60, anebo ze dne 15. 4. 2015, č. j. 6 Ads 217/2014 - 23). Aby byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady (viz § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách) a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Ads 156/2014 - 28). V souladu s § 2a vyhlášky posudková komise musí posoudit zvládnutí dané životní potřeby skrze dílčí aktivity vymezené pro jednotlivé potřeby v příloze č. 1 vyhlášky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014 - 37). Nezvládnutí byť jen jedné z vymezených aktivit znamená nezvládnutí dané životní potřeby (§ 2a vyhlášky). Jestliže na základě podkladů lékařského posudku lze konstatovat, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá a posudková komise dospěje k závěru, že tato životní potřeba je i přesto zvládána, musí tento závěr dostatečně a přesvědčivě zdůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013 - 32). Vyplývají-li z jednotlivých podkladů rozporné závěry, posudková komise musí tyto rozpory přesvědčivě vysvětlit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014 - 37). Postaví-li posudková komise své hodnocení na rozporných základech, aniž by rozpory odstranila či vysvětlila, je povinností žalovaného žádat doplnění posudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).“

[23] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že správní orgány při posuzování žádosti o příspěvek na péči mají jasně stanovená pravidla a meze, v rámci kterých se při svém rozhodování musí pohybovat. V rámci posuzování stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby správní orgány vychází z příslušných posudků, v nichž je stanoveno, kterou ze základních životních potřeb osoba zvládá či nikoli; správním orgánům ani soudům nepřísluší činit medicínské závěry. U posudků je pak nutné, aby vyhověly kritériím stanoveným v judikatuře zdejšího soudu na jejich úplnost a přesvědčivost.

[24] V nyní posuzovaném případě správní orgány na základě příslušných posudků dospěly k závěru, že stěžovatelka nezvládá tři základní životní potřeby, a to tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost. Stěžovatelka následně v žalobě zpochybňovala své zvládání základních životních potřeb mobility, stravování a rovněž oblékání a obouvání.

[25] Před samotným posouzením této věci se zdejší soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal, neboť krajský soud vypořádal všechny stěžovatelčiny námitky, jeho závěry jsou srozumitelné a vycházejí ze zjištěného skutkového stavu (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS).

[26] K stěžovatelkou tvrzené nevypořádané žalobní argumentaci, že v rámci posuzování zdravotního stavu stěžovatelky nebyl zohledněn progredující charakter jejího onemocnění, Nejvyšší správní soud konstatuje, že na straně 8 napadeného rozsudku krajský soud k této námitce uvádí, že správní orgány vycházely ze zdravotního stavu stěžovatelky zjištěného v době vydání správních rozhodnutí a dále podotkl, že případné zhoršení zdravotního stavu stěžovatelky by bylo možné zvážit v rámci správního řízení vyvolaného případnou

budoucí žádostí stěžovatelky o změnu výše přiznaného příspěvku na péči, případně zahájením řízení správním orgánem I. stupně. Nelze proto přisvědčit stěžovatelce, že by se krajský soud její námitkou nezabýval.

[27] Stěžovatelka také namítala, že krajský soud nevzal v úvahu jí předkládaný znalecký posudek a nevypořádal se s návrhem na přezkoumání jejího zdravotního stavu. Nejvyšší správní soud připomíná, že krajský soud vycházel nejen z posudků OSSZ a PK MPSV, ale rovněž z dalšího obsahu správního spisu, jehož součástí je také právě znalecký posudek MUDr. I. L. z oboru zdravotnictví, odvětví pracovních úrazů a nemocí z povolání, ze dne 30. 11. 2012, který stěžovatelka předkládala u jednání krajského soudu dne 17. 8. 2017. Uvedený znalecký posudek byl nadto vypracován v rámci pracovněprávního sporu stěžovatelky na základě usnesení Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 1. 8. 2012, č. j. 6 C 338/2010 – 76, a týká se zejména posouzení, zda stěžovatelka trpí nemocí z povolání, jakou a od kterého data. Uvedené otázky se přitom posuzují z jiných hledisek, než je tomu v případě příspěvku na péči.

[28] K namítanému nevypořádání se s důkazním návrhem stěžovatelky na přezkoumání jejího zdravotního stavu v řízení před krajským soudem Nejvyšší správní soud ve shodě se svým rozsudkem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Ads 225/2016 – 61, v obecné rovině uvádí, že judikatura zdejšího i Ústavního soudu připouští, že opomenutí důkazu, jakkoli se jedná o vadu řízení, nemusí vždy nezbytně znamenat porušení základních práv účastníků řízení, případně nepřezkoumatelnost rozsudku tak, jak ji pojímá Nejvyšší správní soud (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06, ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07, v nichž Ústavní soud dovodil jisté implicitní odůvodnění toho, proč nebyl důkaz proveden, ačkoli to nebylo ve přezkoumávaných rozhodnutích výslovně uvedeno; dále srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 Afs 17/2007 – 100). Z obsahu odůvodnění rozsudku krajského soudu v projednávané věci je přitom zcela zřejmé, z jakých důvodů nebylo důkaznímu návrhu stěžovatelky vyhověno. Krajský soud se ztotožnil s dostatečnou objektivizací zdravotního stavu stěžovatelky na základě posudků vypracovaných v řízení před správními orgány, které vycházely s dostatečného množství lékařských zpráv, další zdravotnické dokumentace (např. lékařské nálezy praktické lékařky MUDr. I. H. ze dne 23. 11. 2015, ortopeda MUDr. P. od 27. 11. 2014 do 30. 7. 2015, MUDr. P. (rehabilitace) ze dne 9. 10. 2015, neuroložky MUDr. J. ze dnů 11. 8. 2014 a 20. 4. 2015, znaleckého posudku doc. MUDr. J. F., CSc., ze dne 28. 2. 2006, znaleckého posudku MUDr. I. L. ze dne 30. 11. 2012 a dalších) a výsledků sociálního šetření. Z napadeného rozsudku přitom vyplývá, že posudky vypracované v průběhu řízení před správními orgány krajský soud shledal jednoznačné, přesvědčivé a srozumitelné, a to i s přihlédnutím k argumentaci stěžovatelky. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a nelze proto považovat za pochybení krajského soudu, pokud následně nežádal např. doplnění posudku PK MPSV, resp. přezkoumání zdravotního stavu stěžovatelky.

[29] Po prostudování podkladů obsažených ve správním spise, posudků a sociálního šetření ze dne 3. 11. 2015 také Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tyto posudky jsou přesvědčivé, úplné a jednoznačné, a neshledal v nich žádné rozpory. Posudkové komise vycházely ze sociálního šetření ze dne 3. 11. 2015, jakož i z lékařských zpráv zohledňujících zdravotní stav stěžovatelky a v posudcích se vypořádaly s jednotlivými posudkovými kritérii k základním životním potřebám obsaženými v příloze č. 1 vyhlášky.

[30] V protokolu o sociálním šetření ze dne 3. 11. 2015, z něhož byly činěny závěry v posudku OSSZ a PK MPSV, bylo k mobilitě stěžovatelky uvedeno, že stěžovatelka je schopna chůze pomalejšího tempa, je schopna vydržet chvíli stát, usednout, vstát bez pomoci druhé osoby, přičemž je mobilní s jednou francouzskou holí, chůze po nerovném terénu je pro stěžovatelku problematická a chůzi po schodech zvládá velmi špatně, a to pouze pomalu, po jednom schodu s přísunem. Ke stravování bylo uvedeno, že si je stěžovatelka zajišťuje sama, uvaří si čaj, jednou denně si horkou vodou zalije čínskou polévku v kelímku, zpravidla konzumuje rohlíky či housky se salámem a pikantní hořčicí. Stěžovatelka rozliší potraviny a nápoje dle potřeby a účelu, vybaluje pouze drobnosti a s předměty relativně manipuluje, pokud se nejedná o těžké předměty. Stěžovatelka se sama nají, napije, pitný režim dodržuje, stravu si naporcuje. K oblékání pak bylo konstatováno, že je stěžovatelka samostatná, vybere si vhodné oblečení, chápe jeho vrstvení, oblékne se s obtížemi sama, a to v pomalejším tempu. Stěžovatelka se obouvá také sama, přičemž používá boty, které nemusí zavazovat.

[31] Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatelka zvládá sporné životní potřeby při zohlednění kritérií obsažených v příloze č. 1 vyhlášky. Na tomto závěru bez dalšího ničeho nemění ani to, že stěžovatelka tyto životní potřeby zvládá s určitými obtížemi (srov. § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách a § 1 odst. 4 vyhlášky). Nelze zohlednit ani progredující charakter stěžovatelčina onemocnění, neboť při posuzování nároku na příspěvek na péči je nutné vycházet z aktuálního skutkového a právního stavu v době vydání správních rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Jak již uvedl krajský soud, zhoršení zdravotního stavu stěžovatelky by bylo možné zohlednit v následné žádosti o změnu výše příspěvku na péči. Nejvyšší správní soud poznamenává, že ačkoli chápe složitou situaci stěžovatelky, při rozhodování o příspěvku na péči je nutné vycházet z přesně vymezených zákonných kritérií a závěrů posudkových komisí; stěžovatelku je proto nutné považovat za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I.

[32] Nejvyšší správní soud dodává, že nelze souhlasit se závěrem stěžovatelky, že posudkové komise posuzovaly zvládání základních životních potřeb stěžovatelkou pouze formálně, aniž by přihlédly k jejímu zdravotnímu stavu. V posudku OSSZ i PK MPSV je podrobně zhodnocen zdravotní stav stěžovatelky, přičemž u stěžovatelky bylo shledáno především postižení kloubů, a následně bylo hodnoceno zvládání jednotlivých základních životních potřeb. Posudkové komise hodnotily jak duševní stav stěžovatelky, a to především v rámci hodnocení základní životní potřeby orientace (stěžovatelka byla shledána orientovaná místem, časem i osobou), tak její tělesný stav a žádný z těchto stavů nebyl nadřazován druhému. Ve vztahu ke zvládání životní potřeby mobility zdejší soud konstatuje, že krajský soud sice uváděl k této schopnosti, že se stěžovatelka sama dostavila do kanceláře svého právního zástupce, nicméně závěr krajského soudu o zvládání základní životní potřeby mobility nebyl postaven pouze na této skutečnosti; krajský soud vycházel především ze závěrů posudkových komisí a skutečností zjištěných při sociálním šetření dne 3. 11. 2015. Jestliže stěžovatelka namítala, že při hodnocení schopnosti zvládání základních životních potřeb žalovaný postupoval dle metodického pokynu, neznamená to, že by jeho závěry a rozhodnutí byly nezákonné, pokud obstojí ve světle zákonných ustanovení a související judikatury.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému, přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je však podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno.

[35] Stěžovatelce byl usnesením krajského soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 18 Ad 4/2017 - 22, ustanoven k ochraně jejích práv zástupce JUDr. Milan Ostřížek, advokát; toto zastoupení pokračovalo i v následném řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 9 poslední věta s. ř. s.). V takovém případě platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s). V řízení o kasační stížnosti bylo Nejvyššímu správnímu soudu oznámeno, že ustanovený zástupce byl dle § 7b odst. 1 písm. g) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v relevantním znění (dále jen „zákona o advokacii“), vyškrtnut se seznamu advokátů České advokátní komory a jeho nástupcem byl dle § 27 zákona o advokacii ustanoven advokát JUDr. Vladimír Zonek, který se tímto stal právním zástupcem stěžovatelky. Odměna zástupci stěžovatelky byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Dle § 9 odst. 2 advokátního tarifu ve spojení s § 7 položka 3 advokátního tarifu náleží ustanovenému zástupci stěžovatelky odměna ve výši 1000 Kč a dále režijní paušál ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. tedy celkem 1300 Kč. Protože zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedená částka dále o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést, tj. 21 % z částky 1300 Kč, tedy o 273 Kč. Výše celkové odměny a náhrady hotových výdajů zástupce stěžovatelky proto činí 1573 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 12. dubna 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu